

HOMENATGE A JOSEP PALLACH

Figueres, 20 de juliol de 2021

[benvinguda, salutacions]

Bon vespre a totes i a tots. Benvinguts els que ens esteu veient pel canal del PSC de les comarques gironines i els que ens acompanyeu en aquest magnífic auditori del Convent dels Caputxins de Figueres.

M'acompanyen **Sílvia Paneque, Joan Armengué, Pere Casellas i Antònia Pallach**. Gràcies per la vostra participació en aquest acte de la Fundació Rafael Campalans en homenatge a Josep Pallach en el centenari del seu naixement.

Coincidim així amb altres iniciatives que han sorgit en aquest marc, singularment amb les promogudes per la Fundació Josep Pallach, com ara l'exposició itinerant que porta el lema "per l'educació i el compromís social", així com diverses publicacions i actes públics, d'entre el que vull destacar el que es va celebrar en aquesta mateixa ciutat el febrer de l'any passat.

Aprofito per reiterar la meva felicitació a la Sra. Teresa Juvé, presidenta d'Honor de la Fundació Pallach que ha complert 100 anys. Enhorabona!

Dic, en la introducció de l'opuscle que la Fundació Campalans ha editat en ocasió d'aquest centenari, que fer memòria no és un exercici de nostàlgia.

Vull reprendre, ara mateix, aquesta afirmació.

Necessitem recordar els qui ens han precedit almenys per dues raons. En primer lloc per respecte i per gratitud. Volem reconèixer en les vides i en les trajectòries de personatges singulars de la nostra història un esforç i un compromís. Persones que, com Josep Pallach, s'han guanyat pels seus propis mèrits aquest reconeixement.

En segon lloc, per convicció i, si m'ho permeteu, per interès.

Estic convençut que les seves lluites formen part d'un esforç col·lectiu que permet que la nostra societat, el nostre país, sigui cada dia una mica millor, una mica més just.

Aquesta lluita està plena de protagonistes anònims que fan possible el progrés social i també la recuperació quan estem davant de sotragades, retrocessos i desenganys.

Aquests homes i dones que amb el seu esforç fan avançar el progrés, emergeixen col·lectivament quan són representats per persones que han sabut traduir l'esforç en lideratge. Com és el cas de **Josep Pallach**. Com són els casos d'altres companys i companyes que tots tenim al cap i que enumero a la introducció del llibret.

Recordem per respecte i per gratitud. I per convicció. Volem recordar, alhora, per interès. Per què necessitem aprendre de les seves experiències que, més enllà de les circumstàncies històriques de cada moment, ens ajuden a comprendre i a interpretar els èxits i els fracassos d'aquesta llarga lluita per una societat més justa i igualitària.

Des de la Fundació Campalans treballem per mantenir viva la flama dels homes i dones que ens han precedit en aquesta feina d'eixamplar el socialisme democràtic i que han deixat empremta.

Cal recordar-los i llegir-los.

JOSÉ MONTILLA AGUILERA

Com dic en el text: *“conservar en la memòria els debats, les discussions, les controvèrsies, fins i tot els conflictes i les desavinences, és el que fa fort un projecte polític ... les organitzacions polítiques amb més pòsit i més respecte a la seva pròpia memòria són més resilients i més capaces d’assimilar els profunds canvis socials que ens toca viure”*, fi de la cita.

Homenatge, doncs, Josep Pallach.

Polític, mestre i pedagog. No sé en quin ordre perquè probablement les tres característiques del seu perfil són indissociables.

Josep Pallach és un dels pares del Partit dels Socialistes de Catalunya, malgrat que una mort prematura va impedir la seva participació en la culminació del procés d’unitat del socialisme democràtic català.

Crec que Josep Pallach, amb aquesta intel·ligència pràctica heretada de la seva vivència particular, de la seva experiència i de la seva lucidesa, fou tan conscient dels reptes globals de l’esquerra que va conrear amb tenacitat les relacions amb tota la família socialista, a Catalunya, a Espanya i a Europa. I també les aliances i el treball polític i cultural amb altres famílies ideològiques amb les quals compartia conviccions al voltant de la justícia social i del projecte europeu. No tinc cap dubte que el seu paper al socialisme i a la política catalana hauria estat rellevant.

Celebrem aquest acte amb un aforament limitat que ens recorda que encara no hem aconseguit vèncer el virus. La pandèmia provocada per la COVID ha sacsejat el món sencer. Està causant un dolor extraordinari a moltes famílies i provoca por i incerteses. Té i tindrà conseqüències en el nostre teixit econòmic i en el funcionament dels nostres serveis públics.

Però ens en sortirem, si treballem bé. La responsabilitat és de tots. Dels governs i de les administracions públiques. Dels serveis sanitaris i de la comunitat científica. De les agències internacionals. I de tots i cadascun de nosaltres.

La pitjor temptació d'avui és la del desànim i la desconfiança. I val la pena veure les coses amb una mica de perspectiva: mai la Humanitat, de la mà de la ciència, havia estat capaç de produir una vacuna tan ràpidament i d'estendre la vacunació amb tan poc temps.

Per descomptat que els governs han comès errors. A Catalunya, a Espanya, a tot el Món. Ningú no té la fórmula màgica davant d'una crisi sense precedents.

Hem d'exigir als poders públics més eficàcia en l'administració de les vacunes, més coratge per prendre decisions difícils quan cal, més capacitat per explicar el que passa i els errors que cal corregir.

Però paral·lelament hem d'exigir-nos més disciplina i més generositat. La pandèmia és un repte col·lectiu del qual ningú se'n pot sostreure.

Sortir de la pandèmia en bones condicions vol dir vacunar amb èxit, superar la crisi sanitària i aprendre què ens cal fer davant d'aquest tipus de situacions.

Però vol dir també resoldre els problemes socials i econòmics que la pandèmia ha provocat.

La Unió Europea – i Espanya com a país membre – ha posat en marxa la iniciativa política i econòmica més important des del seu naixement per contribuir a superar els problemes que la crisi sanitària provoca en els nostres teixits social i econòmic.

JOSÉ MONTILLA AGUILERA

En fer-ho, sembla que vol aprofitar la crisi sanitària com una oportunitat per reorientar el model productiu, prioritzar la lluita contra el canvi climàtic i enfortir el funcionament de la mateixa Unió.

I jo crec que, malgrat totes les dificultats, és una bona notícia.

Crec, de debò, que avui no hi ha a l'agenda política res més important que això.

Naturalment que cada comunitat, cadascuna de les societats europees, tenen els seus propis problemes domèstics de caràcter polític o institucional, com passa a Catalunya. Aquests problemes, que són reals, no desapareixen per l'eclosió d'una crisi sanitària. Ni podem usar la crisi sanitària per ocultar-los.

Però sí que podem fer l'esforç per posar-los en un context més general que ens ajudi a prioritzar les urgències.

Com heu vist al programa, en aquest acte intervenen la **Sílvia Paneque**, diputada socialista al Parlament; en **Joan Armengué**, exalcalde de Figueres; en **Pere Casellas**, vicealcalde de Figueres i primer secretaris dels socialistes figuerencs; i **Antònia Pallach**, filla de Josep Pallach, a qui agraeixo molt especialment la seva presència.

Sense més preàmbuls, em plau donar la paraula a Sílvia Paneque

...